

Mænd får også brystkræft

– I det øjeblik ændrede mit liv sig

Brystkræft opdages typisk senere hos mænd end hos kvinder. Ole Hansen vidste slet ikke, at mænd kunne få brystkræft, da han viste lægen en ændring i sin venstre brystvorte. Han fortæller sin historie for at sætte fokus på mænd og brystkræft.

Ole Hansen og hans hustru griner nogle gange af en særlig episode, som Ole havde tilbage i 2010.

Dengang han ringede til Rigshospitalets Afsnit for Brystkræft og spurgte om noget penicillin. Sygeplejersken svarede Ole, at hans kone selv var nødt til at ringe. Hvortil Ole svarede, at penicillin var til ham, for det var ham, der havde brystkræft!

Hvert år rammes mellem 15-35 mænd af brystkræft, og i 2010 var Ole en af dem. Han havde i mindst to år haft en indadvendt venstre brystvorte, der væskede, og det nævnte han under et rutinebesøg hos sin praktiserende læge. Hun svarede, at det nok bare var en fedtknude, men henviste ham alligevel til mammografi.

- Jeg vidste ikke, at mænd kunne få brystkræft, så jeg troede, at min indadvendte brystvorte var noget harmløst. Ugen efter fik jeg en mammografi og ultralydsscanning, der viste, at jeg havde kræft i venstre bryst og lymfekirtlerne. Det var så stort et chok, at jeg fik det fysisk skidt på Rigshospitalet og ville lægge mig ned på briksen. Men jeg bevimede og knaldede mit hoved direkte ned i betongulvet, siger 57-årige Ole og tilføjer:

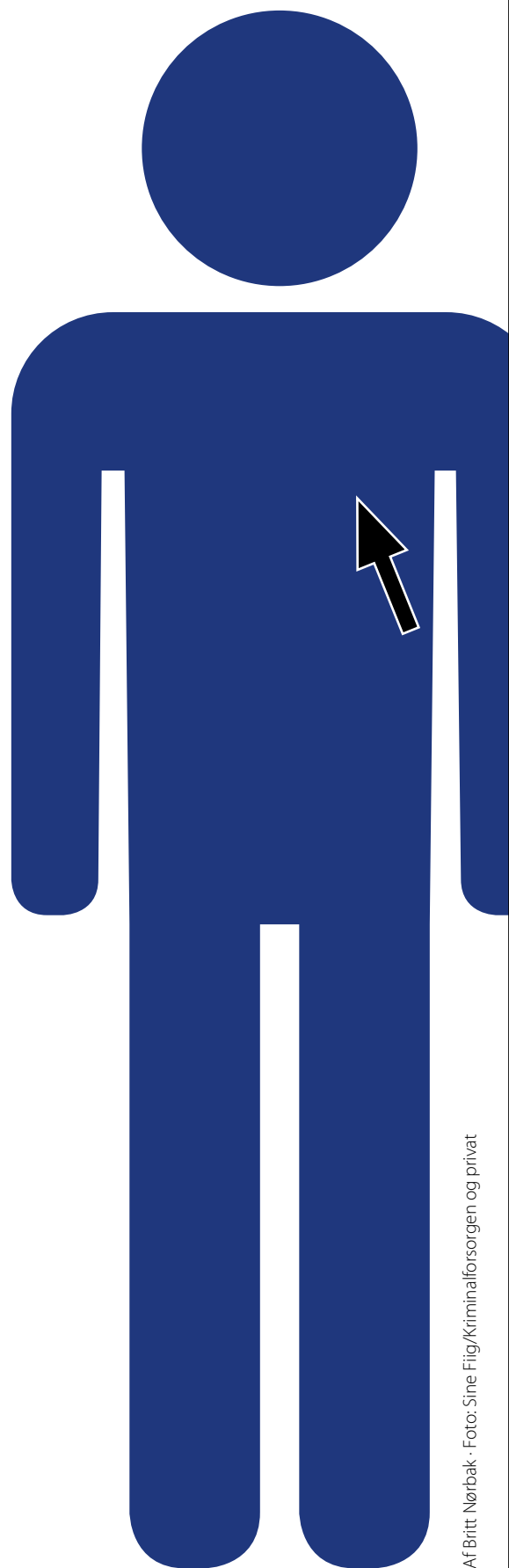
- Inden min kone og jeg tog på Rigshospitalet, havde jeg tænkt, at der var noget rivende galt, og i det øjeblik, jeg fik diagnosen, ændrede mit liv sig.

Sort uheld

Der var ingen fortilfælde af brystkræft i Oles familie, og det blev undersøgt, om han var BRCA-positiv og dermed havde genfejlen for arvelig brystkræft.

- Jeg er ikke BRCA-positiv. Det var også en god nyhed for mine to søstre, der har børn. Det var bare sort uheld, at jeg fik brystkræft. Min brystkræft var HER2-positiv og østrogenfølsom, så jeg blev først opereret, og så skulle jeg have seks kemobehandlinger, 25 strålebehandlinger, Herceptinbehandling og derefter Tamoxifen i ti år. Altså samme behandling som hvis jeg var en 25-årig kvinde, konstaterer Ole. Han blev brystopereret i marts 2010 og har været helt åben omkring sin sygdom og det videre behandlingsforløb.

- Efter jeg havde fået diagnosen, tog min kone og jeg hjem, og så græd jeg! Senere samme dag ringede det på døren, og udenfor stod fire af mine venner. De sagde, at det var med vilje, at de dukkede uanmeldt op, for hvis de havde ringet i forvejen, havde jeg sikkert frabedt mig besøg. Det var så godt tænkt! Det var en stor trøst, at de kom på besøg. I dagene efter diagnosen væltede det ind med blomster og vin, og jeg følte mig virkelig elsket, lyder det taknemmeligt fra Ole. Han er vicedirektør i Kriminalforsorgen og i en mail til personalet og direktoratet

På dette foto er det tydeligt at se, at Oles venstres brystvorte vender indad

blev det oplyst, at han havde fået konstateret brystkræft og var sygemeldt indtil efter påske.

- Så vidste alle på mit arbejde, at jeg havde fået kræft. Det var en fordel, at jeg var åben, for det indikerede, at man gerne måtte stille spørgsmål. Der var rigtig mange, der kontaktede mig, og der var nærmest ingen i min omgangskreds, der var klar over, at mænd også kan få brystkræft.

En lur på arbejdet

Ole var kun sygemeldt i en kort periode. Han kom som planlagt tilbage på arbejde

efter påske 2010, hvor han begyndte på kemo.

- Jeg fik kemo om fredagen, og så havde jeg det skidt i weekenden. Om mandagen havde jeg det okay, og jeg ville gerne på arbejde. Jeg ville simpelthen ikke gå derhjemme og tænke på, om jeg skulle dø af kræft. Jeg købte en folde-ud madras til arbejdet, og så låste jeg nogle dage døren og tog en lur på en time. Det var der fuld forståelse for. Jeg gik med kasket i begyndelsen af mit behandlingsforløb, men det virkede lidt fjollet, så den tog jeg af og gik også skaldet rundt på arbejdet. Når jeg sad i møder, glemte jeg ofte, at jeg var skaldet og i behandling for kræft, og den adspredelse havde jeg brug for.

Ole havde også brug for information om brystkræft hos mænd, men det var svært at finde.

- Jeg fik udleveret brochurer med gode råd til køb af BH'er, og information om hvordan behandling for brystkræft kunne påvirke min menstruation, men det var ikke lige det, jeg efterspurgte, griner han.

- Jeg fik at vide, at min behandling var forebyggende for at undgå tilbagefald af sygdommen, og det lød jo godt. Men så læste jeg om mænd og brystkræft på nettet, og det skulle jeg ikke have gjort. Mænds prognose for overlevelse af brystkræft med spredning til lymferne er ikke nær så god som kvinders, og det skræmte mig. På sygehuset sagde de, at jeg ikke skal fokusere på statistikker, så det forsøger jeg at lade være med, siger Ole, der heller ikke har takket ja til tilbud om at deltage i selvhjælpsgrupper.

- Nej, jeg har ikke behov for terapi-kredse. Det er godt, at de tilbud findes, men jeg

Ole Hansen kort tid efter kemoens ophør

har kun haft behov for at tale med lægen og min faste sygeplejerske. De har været gode til at forklare, hvorfor jeg fik kvalme og tandkødsproblemer. Sygeplejersken var også god til at sige, når jeg blev lidt hysterisk. For jeg kunne godt blive lidt hysterisk, men det var fordi, jeg fik angst for tilbagefald og døden, forklarer Ole. Han har ikke haft så meget fokus på, at kræften sad i brystet.

- Jeg har ikke opsøgt kontakt til andre brystkræftamte mænd, men jeg har talt med andre mænd, der også har haft kræft, fx prostatakræft. Hvor i kroppen, vi har haft kræft, har ikke så stor betydning for mig. Vi er fælles om at have haft kræft, og vi har talt om, hvordan vi har oplevet det. Behandling for kræft har bestemt ikke været sjov, men jeg synes, at angsten for tilbagefald har følt sig endnu værre. I dagene op til en kontrol har jeg det dårligt, og det kan mine omgivelser også mærke. Heldigvis har jeg aldrig været alene på hospitalet. Jeg har enten haft min kone, mine søstre eller mine venner med, og det er simpelt hen guld værd. Det er svært at holde styr på alle informationerne helt alene, og det er meget betryggende at have pårørende med.

Husk selvundersøgelsen og de pårørende

Det er syv år siden, at Ole fik diagnosen, og i dag er han kræftfri. Brystkræft kan påvirke sexlivet og selv- og kropsofattelsen hos kvinder, mens det ikke er så udtalt hos mandlige brystkræftpatienter. Heller ikke hos Ole.

Mænd og brystkræft

Du kan læse mere om mænd og brystkræft på s. 16-18 i dbobladet nr. 44, der er tilgængeligt på:

brystkraeft.dk/wp-content/uploads/2012/10/Dbobladet-nr-44-low.pdf

Du kan også læse mere hos cancer.dk/brystkraeft-maend-mammacancer

- Mit ar i venstre side mindede mig om, at jeg havde haft brystkræft, så jeg takkede ja til at få tatoveret en brystvorte på. Det betød meget, for da jeg manglede brystvorten, var det en konstant påmindelse om brystkræft, og det påvirkede nok min kropsofattelse lidt.

Han holder en tænkepause, da han bliver spurgt om, hvordan kræftforløbet har ændret ham.

- Altså, jeg røg som en skorsten, da jeg fik diagnosen, så jeg kvittede øjeblikkeligt cigaretterne. Jeg skar også ned på rødvin, og så blev jeg ved med at dyrke motion. Ikke lige efter operationen eller på de dage jeg var dårlig af kemo, men jeg gik lange ture, og jeg begyndte også i fitnesscenter. Jeg fik at vide, at jeg på grund af risikoen for at udvikle lymfødem ikke måtte løfte for tunge poser med venstre arm og heller ikke måtte træne for hårdt, men efter noget tid tog jeg ikke hensyn til venstre arm, og det gjorde ingenting, siger Ole, der har ret i, at fysisk aktivitet ikke øger risikoen for lymfødem.

- Jeg har ingen senfølger. Jeg er lidt mere træt end tidligere, og så mangler jeg sta-

dig noget af mit hår efter kemo, og det er ekstra irriterende for en mand, siger han med et glimt i øjet.

Igennem interviewet har han flere gange rost Rigshospitalet og de ansatte. Udover at sætte fokus på at han fik en god behandling, har han to vigtige pointer:

- Det er virkelig vigtigt, at mænd også undersøger sig selv. Tag en hånd og mærk på brysterne og i armhulerne og på halsen. Man kan sagtens mærke, hvis der er kommet noget, der ikke plejer at være der. I mit tilfælde kunne det endda ses på vores ferie billeder. Desuden vil jeg pointere, at i den periode, hvor jeg var syg, var al opmærksomheden på mig. Min kone stod på sidelinjen, og det var jo heller ikke sjovt for hende. Hun var også bange, så omgivelserne skal huske at spørge ind til den kræftramtes partner. Min kone og jeg har bevidst sørget for, at brystkræft ikke har fyldt hele vores liv. Hun spurgte ind til mig, og så talte vi lidt om min dagsform, men derefter spiste vi aftensmad og snakkede om de små glæder, der heldigvis også er i livet.

